

Ward Mária 1585-ben született az angliai Mulwith-ben, Ripon közelében. Ezekben az évtizedekben az anglikánok véresen üldözték a katolikusokat. A felnövekvő Mária megélte, hogy emberek a hitükért vagyonukat, otthonukat, akár becsületüket és életüket is kockára tették. 15 éves korában rokonai körében részese volt egy olyan beszélgetésnek, amely a szerzetesi élet kiválóságáról folyt. Akkoriban Angliában már nem működhettek kolostorok. Máriában felébredt a vágy a szerzetesi élet után. [\(9-es kép\)](#) Mind családtagjai, mind pedig barátai vissza akarták tartani attól, hogy szerzetbe lépjen. Úgy gondolták, hogy a katolikus hit megerősödését jobban elősegítheti, ha férjhez megy, és gyermekeket nevel, akik majd szintén továbbadják hitüket utódaiknak. Mária szinte éjjel-nappal imádkozott és vezekelt. Szíve mélyéből arra kérte Istent, hogy teljesítse be rajta akaratát. Máriát elöntötte az a bizonyosság, hogy Isten vele van.

Angliában azonban akkor nem lehetett kolostorba lépni, ezért hajóra szállt és elhagyta hazáját. [\(15-ös kép\)](#)

Isten hívására válaszolva és lelki atyjának tanácsára a flandriai St. Omerben belépett egy klarissza zárdába. 21 éves volt ekkor. Szíve vágya volt, hogy kórusnővéreként zsolozsmát imádkozzon, és szemlélődő életet éljen. Erre nem volt lehetősége, csak a laikus nővérek közé vették fel. Imádságra szinte semmi ideje nem maradt, mert naphosszat koldulnia kellett. Az ott töltött 9-10 hónapja azzal végződött, hogy egy vizitátor atya észrevette és szóvá tette, hogy ez a típusú szerzetesi élet nem neki való. Mihelyt elbúcsúzott a nővérektől, elhatározta, hogy angol nők számára klarissza kolostort alapít. Mária tehát jelölt lett saját alapításában, és úgy gondolta, hogy célhoz érkezett. A benne támadt kétségeket, mint kísértéseket utasította el. 1609. május 2-án azonban úgy érezte, hogy belső hang szólítja, valami mást kell tennie. Nem maradhat Szent Klára rendjében. Hogy mi legyen ez a más, azt nem tudta.

Rövid idő múlva visszatért Angliába. Londonban az emberek lelki gyógyulásának szentelte életét: sokakat készített fel a szentségek fogadására, gondoskodott róla, hogy papok titokban is kiszolgáltassák azokat, ápolta a betegeket. Nagy veszedelmek közepette embereket erősített meg katolikus hitükben. [\(17-es kép\)](#) Mindennek minél észrevétlenebbül kellett történnie. Tevékenységének gazdag gyümölcse volt, és közben belső élménye támadt: bizonyosságot nyert arról, hogy az, amire hivatott, Isten dicsőségére lesz. Londonban barátnők csatlakoztak a bátor fiatal nőhöz. Velük tért vissza 1610 körül St. Omerbe. Angol lányok katolikus nevelésére vállalkoztak a biztonságos Flandriában. Sok angol nemes bízta rájuk leánygyermekét. Megbizonyosodott arról, hogy Isten olyan új szerzetesi közösség alapítására hívja, amelynek tagjai átadják magukat Istennek, és szabadok az emberek üdvösségének szolgálatára. Az 1611-es év végén Mária belső hang útján megértette, hogy közösségét milyen módon építse fel: „Vedd a Társaságét...” (Tudniillik a [Jézus Társasága](#) Rendalkotmányát.) „... a generális sohasem fogja megengedni, menj el hozzá mégis.” E szavak olyan nagy fényességet adtak neki, hogy teljesen biztos volt abban, hogy a felismerés Istentől

származik.

[\(24-es kép\)](#)

Nők számára apostoli rend alapítása az akkori időkben forradalmi kezdeményezés volt. A női szerzetek férfirendek irányítása alatt szigorú elzártságban (klauzúrában) elsősorban saját lelkük üdvöztetésén és tökéletesítésén fáradoztak. Ward Mária a jezsuita rend alapszabályait akarta átvenni női közösségekre alkalmazva, saját legfelsőbb elöljáróval, klauzúra nélkül, szabad mozgási lehetőséggel az emberek üdvének munkálására.

A fiatal közösség St. Omerben, Lüttichben, Kölnben, Trierben, Rómában, Nápolyban, Perugiában, Münchenben, Pozsonyban, Prágában és Bécsben intézeteket alapított fiatal lányok tanítására, nevelésére.

Ward Mária háromszor ment Rómába, hogy Intézete számára a pápa jóváhagyását elnyerje. Személyes találkozásuk után bizvást remélhette, hogy ez sikerül, de művének újszerűsége sok ellenfelet szerzett neki. A szentatya által kinevezett bíborosi testület előtt bátran védelmezte ügyét, de életében nem nyerte el az óhajtott jóváhagyást. Sőt a bíborosok nyomásának engedve VIII. Orbán pápa 1631-ben feloszlatta a meglevő házakat, és őt eretnekség gyanúja miatt fogságba vetette. Az inkvizíciós vizsgálat ugyan felmentette, de a szerzetesrend csak a II. Vatikáni Zsinat után, 1978-ban nyert pápai jóváhagyást.

Ward Mária alávetette magát az egyház ítéletének, de továbbra is rendületlenül hitt abban, hogy Isten a maga idejében diadalra viszi ügyét. Ebben a hitben halt meg 1645-ben Angliában a Yorkhoz közeli Hewarthban.

A 2002-es generálkongregáció határozatának egyházi jóváhagyása után a közösség 2004. január 30-án vette fel hivatalosan a Boldogságos Szűz Mária Intézete (IBMV) helyett - az alapító szándéka szerint Jézus nevét - a Congregatio Jesu nevet, valamint teljes terjedelmében átvette a jezsuita Rendalkotmányt.

[Ward Mária képes életrajza](#)